

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Š. M.**, zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem tř. Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**, se sídlem Havlíčkovo náměstí 98/I, Dačice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 12. 2016, č. j. 10 A 21/2016 – 78,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 12. 2016, č. j. 10 A 21/2016 – 78, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Dne 18. 12. 2015 bylo žalobci sděleno podezření z přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Uvedený skutek spočíval v tom, že žalobce dne 31. 10. 2015 před policejní služebnou prokopl čelní sklo policejního vozidla, poškodil vnitřní zpětné zrcátko, poškodil kapotu vozidla, oběma rukama ulomil pravé zpětné zrcátko na straně spolujezdce a dále prokopl sklo u spolujezdce. Vzniklým otvorem vlezl do vozidla, kde seděl do doby, než byl zajištěn Policií ČR. Průběh tohoto skutku byl zaznamenán na kamerové zařízení umístěné před policejní služebnou.

[2] Příslušná státní zástupkyně vydala dne 28. 12. 2015 usnesení, č. j. ZK 452/2015 – 12, kterým bylo podmíněně odloženo podání návrhu na potrestání žalobce ve vztahu k výše

zmíněným trestným činům podle § 179g odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, přičemž žalobci byla současně stanovena zkušební doba v délce osmnácti měsíců.

[3] Žalovaná předvoláním ze dne 3. 2. 2016 vyzvala žalobce k provedení identifikačních úkonů ve smyslu § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii"), v souvislosti se zmiňovaným trestním řízením, a to pro účely jeho budoucí identifikace.
[4] V návaznosti na tuto výzvu podal žalobce zásahovou žalobu podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s."). Namítal, že žalovaná ve zmíněném předvolání neuvedla, z jakého důvodu jsou osobní údaje žalobce nezbytné pro plnění jejích zákonných úkolů. Nezbytnost lze na základě judikatury spatřovat pouze v případě závažné trestné činnosti, přičemž zpracovávání osobních údajů osob v minulosti podezřelých, u nichž se vina nikdy neprokázala, je nelegální. Získání osobních údajů žalobce nebylo nezbytné pro objasnění trestného činu, kterého se žalobce měl dopustit. V daném případě bylo trestní stíhání žalobce skončeno usnesením státního zástupce. Trestní stíhání žalobce bylo vedeno pro přečin, nikoliv pro zločin, nejednalo se o opakované trestní stíhání a rovněž nebyl dán předpoklad pro budoucí opakování trestné činnosti. Jedná se o pouhou svévoli policejních orgánů, zneužívajících oprávnění jim svěřené zákonem.

[5] Městský soud žalobu posoudil jako nedůvodnou. Výzvou žalované nedošlo k přímému zkrácení práv žalobce, tudíž postup žalované nelze považovat za nezákonný.

[6] Účelem úkonů podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii je získání zákonem vymezených osobních údajů osob obviněných ze spáchání úmyslného trestného činu či osob podezřelých z úmyslné trestné činnosti. Těmito úkony jsou zajišťovány základní úkoly Policie ČR, a sice ochrana bezpečnosti osob a majetku a veřejný pořádek, předcházení trestné činnosti, plnění úkolů podle trestního řádu a dalších úkolů na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti. Takové úkony mají preventivní účel a umožňují eventuální bezpečnou identifikaci budoucího pachatele trestných činů. K námitce žalobce, že těmito úkony nedochází k objasňování konkrétní trestné činnosti, soud zdůraznil, že se napadené předvolání (výzva) k provedení úkonu ve skutečnosti nevztahuje k trestné činnosti, která mu je kladena za vinu, nýbrž má zajistit získání žalobcových osobních údajů pro účely jeho eventuálně nutné budoucí identifikace. Tento postup je podle krajského soudu legitimní a založený zákonem.

[7] Soud nepřisvědčil námitce, že tyto úkony lze požadovat pouze u závažné trestné činnosti. Jediným kritériem pro provádění identifikačních úkonů ve vztahu k charakteru trestné činnosti, je subjektivní stránka, neboť je lze provádět pouze v případě úmyslných trestných činů. Tato podmínka byla v daném případě naplněna. Žalobce se rovněž nachází v režimu osob podezřelých ze spáchání trestného činu, neboť usnesením státního zástupce ze dne 28. 12. 2015 pod č. j. ZK 452/2015 – 12 došlo toliko k odložení podání návrhu na potrestání a žalobci byla stanovena osmnáctiměsíční zkušební doba. Žalobce tudíž nebyl zproštěn obžaloby a z obsahu spisové dokumentace je rovněž zřejmé, že se k trestné činnosti, která je mu kladena za vinu, doznal.

[8] Policie má oprávnění získávat od žalobce identifikační údaje na základě § 65 zákona o policii po celou dobu zkušební lhůty podmíněného odložení návrhu na potrestání žalobce, neboť v průběhu této doby se žalobce nachází v režimu podezřelého ze spáchání trestné činnosti – a to až do doby, než bude státním zástupcem vydáno rozhodnutí o jeho osvědčení (případně nastane-li fikce ve smyslu § 179h odst. 2 trestního řádu či nedojde k postupu podle § 179c až 179f trestního

řádu). O nelegání zpracování údajů žalobce se proto nejedná. Žalobcem namítanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva shledal krajský soud nepřípadnou pro posouzení této věci.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[10] Předně se stěžovatel pokusil osvětlit okolnosti, za kterých se dopustil jednání vymezeného v bodě [1] tohoto rozsudku. Stěžovatel se skutku údajně dopustil poté, co byl fyzicky napaden, byly mu způsobeny podlitiny a došlo k poškození jeho mobilního telefonu. V důsledku toho vyhledal ochranu a pomoc u policejního orgánu. Jelikož se na služebnu nemohl dozvonit, rozhodl se upozornit na sebe nevhodným způsobem, tj. poškozením policejního vozidla. Dále stěžovatel uvedl, že poté, co policisté na toto upozornění nereagovali, rozhodl se rozbít sklo dveří a v tomto vozidle se ukrýt. Později na tomto místě usnul a následně byl probuzen příslušníky policie.

[11] Napadený rozsudek je podle stěžovatele nepřezkoumatelný. Krajský soud cituje judikaturu kasačního soudu, své závěry však již blíže nespecifikuje. Konkrétně stěžovatel odkázal zejména na stranu 3 napadeného rozsudku (rozhodnutí krajského soudu je dostupné na www.nssoud.cz a kasační soud na něj proto ve stručnosti odkazuje). Soud se dostatečně nevypořádal s argumentací stěžovatele. Strohé odmítnutí judikatury bez náležitého odůvodnění (která je navíc případná i v této věci) považuje stěžovatel rovněž za nepřezkoumatelné.

[12] Podle stěžovatele soud nerespektoval princip presumpce nevinny, odkázal přitom na stranu 4 napadeného rozsudku. Pouze trestní soud je oprávněn právně posoudit skutek, kterého se stěžovatel dopustil (tj. zda se jedná o trestný čin či nikoliv). Dokud tedy nebyl stěžovatel odsouzen pravomocným rozhodnutím trestního soudu, nemůže být na stěžovatele (v souladu s čl. 40 odst. 2 Listiny) pohlíženo tak, jak činí krajský soud. Nelze totiž vyloučit, že příslušný trestní soud by mohl jednání kvalifikovat tak, že vůbec nepředstavuje trestný čin (např. pro krajní nouzi, z hlediska subsidiarity, apod.) a případné obžaloby by mohl stěžovatele zprostit.

[13] Krajský soud rezignoval na ochranu stěžovatelových osobnostních práv, když nepřípustným způsobem rozšířil výklad § 65 zákona o policii. Toto ustanovení je nezbytné vykládat ústavně konformním způsobem, tj. i s přihlédnutím k čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Soud však odepřel stěžovateli ochranu před neoprávněným shromažďováním údajů o jeho osobě zaručené těmito předpisy. Napadený rozsudek zakládá policejním orgánům oprávnění sbírat údaje o osobách a vytvářet tak celonárodní databázi o osobách, včetně sběru DNA. Podle rozhodnutí soudu policejní orgán může tyto údaje sbírat bez omezení a na základě obecných, nepodložených a nepřezkoumatelných spekulací. Ustanovení § 65 přitom stanovuje oprávnění (nikoliv povinnost, jak se domnívá žalovaná) odebírat tyto osobní informace.

[14] Při výkladu pojmu nezbytnosti pořizování osobních údajů podle § 79 téhož zákona je třeba vycházet mj. z Doporučení R (92) 1 Výboru ministrů členských států o využívání analýzy deoxyribonukleové kyseliny v rámci systému trestní justice. Pojem „nezbytnost“ musí obstát, jak co se týče kritéria dostatečné závažnosti trestného činu, tak co se týče kritéria důvodnosti.

[15] Žalovaná však nedostatečně zdůvodnila, proč jsou osobní údaje stěžovatele potřebné pro plnění jejích zákonných úkolů, vyplývajících z ustanovení § 65 odst. 1 a § 79 odst. 1 zákona o policii. Přitom měla již v předvolání uvést konkrétní důvod, pro který informaci potřebuje. Skutečným účelem sběru osobních informací u stěžovatele je pouze to, aby byla rozšířena databáze a nikoliv skutečné plnění policejních úkolů. Policie tyto údaje ke své činnosti vůbec nepotřebuje, krajský soud k tomu však nepřihlédl. Krajský soud posléze nesprávně posoudil závažnost trestné činnosti, která opravňuje policii k získávání osobních údajů podle § 65 zákona o policii. Musí se jednat pouze o trestný čin úmyslný, nikoliv nedbalostní trestný čin nebo přečin. Nelze opomenout, že se v případě stěžovatele nejednalo o recidivistu. Správní orgán měl tyto okolnosti posuzovat.

[16] V tomto případě však správní orgán (zjevně podjatý, neboť došlo k poškození jeho majetku), v rámci svého správního uvážení neuvedl a nezvážil všechny možnosti daného případu. Soud v napadeném rozsudku správní uvážení žalované nehodnotil a naopak nesprávně konstatoval, že policie svůj postup blíže odůvodňovat nemusí. Měl se zabývat tím, zda správní orgán nejednal šikanózně vůči stěžovateli a zda bezdůvodně nezasáhl do jeho práv.

[17] Soud nezohlednil ani relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle kterého je zpracovávání osobních údajů osob v minulosti podezřelých a obviněných z páchání trestné činnosti, kterým se však vina nikdy neprokázala, nelegální. Stěžovatel v této souvislosti opakovaně odkázal na rozhodnutí ze dne 4. 12. 2008, ve věci *S. a Marper v. Spojené království*, stížnost č. 30562/04, 30566/04. Samotné obvinění by postačovalo pouze tehdy, přistoupí-li k tomuto obvinění další skutečnosti (např. více obvinění, recidiva apod.). Stěžovatel se nedopustil závažného protiprávního jednání, je osobou dosud netrestanou (a to jak podle trestního, tak podle správního práva) a ani nemá předpoklady k páchání další trestné činnosti, není podezřelý a ani obviněný v jiných věcech.

[18] Dále stěžovatel rozporoval soudem odkazovanou judikaturu, která se měla týkat pravomocně odsouzených pachatelů, zatímco v této věci stěžovatel nebyl uznán vinným. Závěrem podotkl, že i výkon pravomoci správního orgánu učiněný v rámci správního uvážení může být nezákonným, pokud překračuje limity správního uvážení, tak jako tomu je v tomto případě.

[19] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvala na své dosavadní argumentaci, plně se ztotožnila se závěry vyslovenými v napadeném rozsudku a navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20] Předně se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností kasační stížnosti; konkrétně pravomocí správních soudů k rozhodování v této věci. Pokud by totiž žalovaná v souvislosti s identifikačními úkony vystupovala v pozici orgánu činného v trestním řízení (nikoliv správního orgánu), věc by byla vyloučena ze správního přezkumu, resp. krajský soud by měl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout pro nepřípustnost.

[21] Kasační soud proto na tomto místě konstatuje, že úkony policejních orgánů podle § 65 zákona o policii a úkony podle § 114 trestního řádu je třeba striktně odlišit. Policejní orgány při provádění identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii plní úkoly v oblasti veřejné správy.

Tyto úkoly spočívají v tom, že vytvářejí a spravují databázi údajů použitelných pro pátrání po trestné činnosti a její potírání. Neobstarávají důkazy pro objasnění trestní věci, v níž je předvolaná osoba obviněna, současně identifikační úkony jako takové nijak nevedou k naplnění účelu trestního řízení proti předvolané osobě (na rozdíl od úkonů podle § 114 trestního řádu). Z uvedeného je zjevné, že žalovaná v tomto případě vystupovala v pozici správního orgánu, nikoliv v pozici orgánu činného v trestním řízení. Kasační stížnost je proto přípustná.

[22] Poté, co soud shledal přípustnost kasační stížnosti, přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[23] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, která měla spočívat v odkazech na judikaturu bez toho, aby ji soud blíže vztáhl na projednávanou věc. Soud podle stěžovatele *apriori* odmítl judikatorní závěry Evropského soudu pro lidská práva a nevypořádal se s argumentací v žalobě.

[24] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního, tak i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011 – 32, a tam citovaná rozhodnutí). Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů např. tehdy, pokud se soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl navržené důkazy a ani řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo tyto

důvody neměly oporu v provedeném skutkovém zjištění. Povinností soudu je stranám sporu ozřejmit, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a k jakým závěrům na ně navazujícím dospěl. Tyto úvahy pak musí mít odraz v odůvodnění rozhodnutí, neboť jen prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak jej v daných souvislostech uvážil, jaké právní předpisy aplikoval a k jakému konečnému rozhodnutí tímto způsobem dospěl.

[25] Nejvyšší správní soud však stěžovatelem namítané pochybení krajského soudu neshledal. Veškerá soudem odkazovaná judikatura je provázána s konkrétními úvahami soudu. Není pravdou, že krajský soud bez dalšího odmítl aplikovat na projednávaný případ závěry Evropského soudu pro lidská práva. Soud se naopak stěžovateli pokusil vyložit, z jakých důvodů shledal v žalobě namítanou judikaturu nepřípadnou. Rovněž se vypořádal s veškerou argumentací stěžovatele. Krajský soud nepochybil, když se v rámci věcného vypořádání zaměřil na vysvětlení klíčových důvodů, ze kterých právní názor stěžovatele nemohl obstát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace a této povinnosti krajský soud v nyní projednávané věci dostál.

[26] Kasační soud proto přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti. Klíčovým pro nyní projednávaný případ je vyřešení otázky, zda je správní orgán oprávněn požadovat identifikační úkon podle § 65 zákona o policii v případě osob, u kterých došlo k podmíněnému odložení podání návrhu na potrestání podle § 179g trestního řádu. Stěžovatel v této souvislosti namítá (i) nedostatečnou oporu pro požadování identifikačního úkonu v zákoně o policii, jakož i (ii)

vybočení žalované z mezí správního uvážení vzhledem k dosavadní bezúhonnosti stěžovatele a povaze skutku, jehož se dopustil.

[27] Podle § 179g odst. 1 trestního řádu může státní zástupce namísto podání návrhu na potrestání rozhodnout o tom, že se podání tohoto návrhu podmíněně odkládá, jestliže se podezřelý a) k činu doznal, b) nahradil škodu, pokud byla činem způsobena, nebo s poškozeným o její náhradě uzavřel dohodu, nebo učinil jiná potřebná opatření k její náhradě, c) vydal bezdůvodné obohacení činem získané, nebo s poškozeným o jeho vydání uzavřel dohodu, anebo učinil jiná vhodná opatření k jeho vydání, d) s podmíněným odložením podání návrhu na potrestání vyslovil souhlas, a vzhledem k osobě podezřelého, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení pak „[v] *rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání se stanoví zkušební doba na šest měsíců až dva roky, v případě rozhodnutí podle odstavce 2 až na pět let. Zkušební doba počíná právní mocí tohoto rozhodnutí.*“ Podle trestního řádu je institut návrhu na potrestání, jakož i jeho podmíněné odložení, aplikovatelný toliko u přečinů.

[28] Zákon o policii v § 65 určuje, kdy může Policie při plnění svých úkolů získávat osobní údaje pro účely budoucí identifikace. Toto získávání údajů spočívá ve snímání otisků prstů, zjišťování tělesných znaků, měření těla, pořizování obrazových, zvukových a obdobných záznamů a odběru biologických vzorků umožňujících získávání informací o genetickém vybavení; a to konkrétně u: *a) osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu,*
b) osoby ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu,
c) osoby, jíž bylo uloženo ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, nebo
c) osoby, jíž bylo uloženo ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, nebo osoby nalezené, po níž bylo vyhlášeno pátrání a jejíž svéprávnost je omezena.

[29] V obecně rovině směřuje oprávnění žalované k provedení identifikačních úkonů podle zákona o policii ke generální prevenci, podobně jako je tomu v případě vazebního důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu, a rovněž k posílení schopnosti státu odhalovat a potírat trestnou činnost (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 11. 2015, č. j. 48 A 57/2015 – 63). Námitka stěžovatele týkající se porušení zásady presumpce nevinny, jež mělo být způsobeno předvoláním k provedení identifikačního úkonu, je tedy nedůvodná. Vůči osobám, které nebyly soudem uznány vinnými ze spáchání trestného činu, je samozřejmě třeba přistupovat z hlediska presumpce neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny, čl. 6 odst. 2 Úmluvy). Ani zmíněná zásada však na druhou stranu nebrání například tomu, aby osoba podezřelá, resp. obviněná ze spáchání trestného činu, byla podrobena některým omezením, a to včetně omezení osobní svobody v případě zadržení a vazby nebo zajištění jejího majetku. Jak již bylo uvedeno, úkony podle § 65 zákona o policii totiž směřují ke generální prevenci.

[30] Z výše citovaných ustanovení je zřejmé, že samotná zákonná podmínka (tj. naplnění subjektivní stránky) pro požadování identifikačního úkonu žalovanou má oporu ve výše citovaném § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii. Ačkoli momentálně neprobíhá trestní stíhání stěžovatele, sdělením obvinění ze dne 18. 12. 2015 byla citovaná zákonná podmínka naplněna – provedení identifikačního úkonu je totiž požadováno po osobě, které bylo sděleno podezření ze spáchání úmyslného trestného činu. Podmíněné odložení návrhu na tomto nic nemění, neboť teprve po uplynutí zkušení doby státní zástupkyně podle § 179h odst. 1 trestního řádu rozhodne,

zda se stěžovatel osvědčil a nastanou v souladu s § 11a odst. 1 písm. b) účinky zásady *ne bis in idem*. Přistoupení k podmíněnému odložení návrhu na potrestání podle § 179g ve spojení s 179c odst. 2 písm. a) trestního řádu předpokládá znalost konkrétních skutečností, které důvodně nasvědčují spáchání přečinu právě stíhanou osobou. Pokud se stěžovatel po zkušební dobu osmnácti měsíců neosvědčí, trestní řízení bude pokračovat v souladu s § 179c až 179f trestního řádu. (Platí přitom, že pojem trestný čin v § 65 zákona o policii zahrnuje jak zločiny a zvlášť závažné zločiny, tak i přečiny).

[31] Ačkoliv byla zmíněná zákonná podmínka (subjektivní stránka) ve smyslu § 65 odst. 1 písm. a) zákona o policii naplněna, je třeba rovněž zvážit proporcionalitu potenciálního zásahu do práva na informační sebeurčení předvolané osoby, a to s ohledem na specifické okolnosti každého jednotlivého případu.

[32] Ze správního spisu kasační soud zjistil, že žalovaná stěžovatele k provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o policii poprvé předvolala dne 3. 2. 2017. Toto předvolání obsahuje *de facto* parafrázi či výslovnou citací litery zákona. Úvahy správního orgánu byly v tomto úkonu poněkud strohé, bez dostatečně míry individualizace, stěžovateli se však dostalo ze strany správního orgánu podrobného a vyčerpávajícího zdůvodnění předvolání hned ve vyjádření žalované k jeho výzvě od upuštění od nezákonného zásahu ze dne 5. 2. 2016 (tj. jen pár dní po předvolání stěžovatele k provedení identifikačního úkonu). V předmětném vyjádření ze dne 5. 2. 2016 se ovšem žalovaná omezila pouze na zmíněné naplnění subjektivní stránky.

[33] Žalovaná jako správní orgán postupující podle ustanovení části čtvrté správního řádu musí zvažovat přiměřenost provádění identifikačních úkonů okolnostem konkrétního případu a rozhodně k nim nemá přistoupit u každého případu podezření z úmyslného trestného činu, neboť nelze obecně připustit postup správních orgánů směřující k plošnému shromažďování těchto údajů. Kasační soud na tomto místě předesílá, že důsledné provedení testu proporcionality nelze za všech okolností požadovat přímo po žalované; nicméně toto uvážení v užším slova smyslu musí v každém případě provést soud ke správní žalobě (srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2661/13 ze dne 18. 9. 2013 nebo sp. zn. I. ÚS 3721/12 ze dne 4. 3. 2013).

[34] V nyní projednávané věci se krajský soud omezil toliko na naplnění subjektivní stránky, veden přesvědčením, že právě subjektivní stránka představuje jediný předpoklad zákonnosti zásahu. V dalším řízení se proto krajský soud bude zabývat rovněž zmíněnou proporcionalitou zásahu s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Zohlední zejména dosavadní trestnou činnost stěžovatele i závažnost trestné činnosti, na základě které byl stěžovatel předvolán k provedení úkonu. Ze správního spisu i shodných vyjádření účastníků plyne, že se jedná o přečin, k němuž se stěžovatel doznal, a nahradil škodu v souladu s § 179g odst. 1 trestního řádu – ostatně jen tehdy může státní zástupce namísto podání návrhu na potrestání rozhodnout o tom, že se podání tohoto návrhu podmíněně odkládá. Stěžovatel dále namítá, že není recidivistou. I tyto okolnosti zohlední soud v dalším řízení.

[35] Ve stěžovatelem namítaném rozsudku *S. a Marper proti Spojenému království* (odstavec 106) Evropský soud pro lidská práva zdůraznil, že se v daném rozsudku zabýval výlučně otázkou, zda je z hlediska čl. 8 odst. 2 Úmluvy ospravedlnitelné uchovávání otisků prstů a vzorků a profilů DNA v národní databázi v případě obviněných osob, které však (v konečném důsledku) nebyly odsouzeny. Především se ale (na rozdíl od nyní projednávané věci) soud vyjadřoval k zásahu do

práv garantovaných Úmluvou v případě osob, u nichž je již postaveno najisto, že k jejich odsouzení nedojde. Jak již bylo výše uvedeno, pokud se stěžovatel po dobu osmnácti měsíců neosvědčí, trestní řízení bude pokračovat. Soud se navíc v tehdy projednávané věci nevěnoval požadování těchto identifikačních úkonů po stěžovatelích, nýbrž dlouhodobým uchováváním jejich informací.

[36] Především však je otázka dlouhodobého uchovávání informací stěžovatele v současné době pouze hypotetická, neboť stěžovatel se před správními soudy domáhá nezákonnosti zásahu spočívajícím toliko v předvolání k poskytnutí těchto údajů; současně ze správního spisu neplyne, že by je stěžovatel do dnešního dne poskytl. Lze proto přisvědčit krajskému soudu, že závěry rozsudku *S. a Marper proti Spojenému království* nejsou na nyní projednávaný případ přiléhavé.

[37] Ze stejných důvodů kasační soud již jen nad rámec podotýká, že ke zmíněné hypotetické námitce, v jaký konkrétní okamžik může stěžovatel zažádat o výmaz těchto údajů, správní orgán již ve zmíněném vyjádření návodně uvedl: „*Nejméně po dobu 18 měsíců je Policie České republiky oprávněna zpracovávat osobní údaje předvolaného, neboť jsou nezbytné pro plnění úkolů Police České republiky. Po obdržení rozhodnutá státní zástupkyně o tom, že se předvolaný osvědčil, dojde podle ustanovení § 65 odst. 5 Zákona o Policii k likvidaci osobních údajů předvolaného.*“ Sama žalovaná tedy předjímá nejbližší možný okamžik likvidace těchto osobních údajů, pakliže by je stěžovatel nakonec skutečně poskytl. Ustanovení § 82 odst. 1 zákona o policii žalované přímo ukládá povinnost nejméně jednou za 3 roky prověřit, jsou-li osobní údaje zpracovávané pro účely podle § 85 téhož zákona (tj. za účelem předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů a zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti) nadále potřebné pro plnění jejích úkolů v této oblasti. Každý, kdo se nachází v policejní databázi, má rovněž podle § 83 odst. 2 zákona o policii možnost jednou za 6 měsíců požádat o likvidaci údajů o jeho osobě. Likvidaci těchto údajů je nutné provést i v případě, kdy zanikla potřeba údaje zpracovávat pro účely podle § 85 zákona o policii (jak lze dovodit z judikatury k předchozí právní úpravě – srov. rozsudek kasačního soudu ze dne 29. 5. 2009, č. j. 7 As 60/2007 - 63, č. 1914/2009 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení bude soud vázán výše vysloveným právním názorem o nutnosti provedení testu proporcionality.

[39] Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu